Pozsony, 1888. október 14. – Budapest, 1949. április 20.

Hivatásos katonatiszt gyermeke. A budapesti piarista gimnáziumban érettségizett, majd a papi hivatást választotta. Innsbruckban teológiát, majd Rómában jogot tanult s elvégezte a szentszéki diplomata-főiskolát is. Münchenben és Budapesten zenei stúdiumokat folytatott. 1912-ben a fővárosban szentelték pappá. Az első világháborúban tábori lelkész volt, majd Nagyváradolasziban segédlelkész. Később a nagyváradi Orsolya Zárda tanítóképző intézetében lelki igazgató és a gyakorló iskola igazgatója. A román hatóságok Nagyszalontára helyezték, hogy elszigeteljék. 1942-ben Debrecenbe ment, ahol nagyváradi kanonoknak nevezték ki és debreceni prépost plébános lett. 1944. december 1-jén részt vett a debreceni antifasiszta nagygyűlésen, aláírta a népgyűlés kiáltványát. December 5-én lett tagja a Debreceni Nemzeti Bizottságnak s 16-án elfogadta felkérésüket, hogy az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselővé jelöljék. Beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlés Politikai Bizottsága tagjai közé is. Tagja volt az 1945. februárban megalakult debreceni törvényhatósági bizottságnak is. 1945. szeptemberben kinevezték veszprémi apostoli kormányzónak, ettől fogva a politikai élettől teljesen visszavonult. 1946. novemberben felszentelték a veszprémi katolikus egyházmegye püspökének.